

tek el. Jól tették. Valószínűleg a látottakból építkeznek majd, és a következő alkalommal bemutatandó játékok pontosabb és örömtelibb lesz.

A felső tagozatos dombóvári Gézengúzoknak is vélhetően hasznára válik majd az idei élmény. Játékok – *Árgyelus és Tündérszép Ilona* története, Nyári Éva vezetésével – bármilyen lendületes is, két eleje és két vége van, s ezt mindenképpen korrigálni kellene. Van néhány remek találat a szereposztásban, szép kép a Nappal való találkozás – az összhatás mégis egyenetlen. Tény, hogy a gyerekek is nagyon eltérő szintjén állnak a színjátszás lépcsősorának. Reméljük, hogy nem adják fel, dolgoznak a szövegmondás minőségének javításán, és elhagyják a sablonos megoldásokat.

Sajátos szint jelentett a pécsi Krumplicukor Színjátszókör előadása. *Kósa Dóra* mintegy képes bibliát varázsolt elénk, rendkívül igényes, képzőművészeti ihletettséggű színpadképpel, a lehetőségek tükrében átgondolt jelmezekkel, amikor *Eszter könyvét* állította színre. Öröm volt az élőzene használata, valószínűleg a zenekar szolgáltatta a muzsikát, és figyelemre méltó az árnyjátékkal való kísérlet is. Mind ezen szépségek mellett sajnos elmaradt a színjáték egyéb rétegeire való koncentráció, a szövegmondás minősége, a drámává alakítás igénye. Tiszteletre méltóan sok munka van a háttérben, s rendkívül fontos az ismeretközvetítés is; amit jelenleg hiányoltunk, az a színház. Remélem, hamarosan ahhoz is eljut a csoport.

Izgalmas és újszerű megoldásokat kínált a dombóvári Mákvirágok csoport mesejátéka, Szécsi Magda tündérmesejének *Volt, ami nem volt* címmel színpadra állított változatában, Szalainé Balogh Erika rendezésében. Erős zenei effektek, hatásos képek, jó stilizált formák, varázslatos pillanatok jellemzik az előadást, amelyet különösen fontosá tesz témája, a cigányság eredetmeséje. Ha a játékok fegyelmezettebben és pontosabban tennék a dolgukat, könnyen lehetne nagyon szép az előadás. Így is örültem, hogy láttam.

A Várdomb-Alsónána településről érkezett Színvár *Emlékképek* című előadása furcsa keverék volt; különböző musicalrészletek, főként tánccal, illetve „tátika” üzemmódban megjelenítve, kis narrátor-jelene-tekkel fűszerezve. Bevallom, értetlenül néztem az odaadón – ám véleményem szerint örömtelenül – dolgozó gyerekeket. Bízom abban, hogy a szakmai beszélgetésen sikerült a rendezőknek elmondani, milyen problémákat láttunk, és bízunk benne, hogy legközelebb gyerekközelebb előadásukkal találkozunk.

Tóth Zsuzsanna

Face to face: szemben a fésszel

Mezőberény, Orlai Petrich Soma Kulturális Központ, 2012. május 19.

Na, igen: a fésszűk igencsak rátelepedett életünkre. És gyakran kibírhatatlan módon. Hányszor üvöltözünk például versolvasás közben az első pad alatt telefonját birizgáló gyerekekkel: lehet, hogy én amúgy unalmas vagyok, de most épp egy Radnóti-verset hallhatnál te is, az osztály is, ha nem nyomogatnád szét a pillanatot.

És meghatározza a gondolkodásunkat is. A Békés megyei fordulóban is épp elégszer hallhattuk a fésszűk szót a színpadon. Volt, hogy csak a poén szándékával: hagyományos történetben egyszer csak előkerült a szó, esetleg a telefon is. Persze sokkal több munka kellene a „jajdeviccesek vagyunk” benyomás elkerüléséhez.

A körösladányiak előadása (Nyolcadikosok, *Facebook*, a rendező Sas Éva) viszont központi kérdéssé tette a virtuális és a valós találkozások ellentétét. A darab alapötlete: a gyerekek eldöntik, hogy megpróbálnak fésszűk nélkül élni egy hétig. Kínódnak is rendszeren, a suttyomfésszezőket a többiek lehurrogják. Aztán a hét letelte előtt kiderül, hogy tanárnőjük viszont ráérezett az ízére. Mindebből akár jó játékot is ki lehetett volna hozni. Viszont az iskolai életet közelről látva kimódoltnak tűnik az alapötlet, és a vége is kidolgozatlan maradt.

Ha nem is ennyire fésszűkközpontián, de sok előadásban jelent még meg a gyerekek elmagányosodása, a világ elszívárosodása. Az évek óta kiemelkedően szereplő dévaványaiak (Déva Dráma csoport) Boldis Julianna vezetésével két darabban is foglalkoztak a kérdéssel. Az *Ugye, mi jó barátok vagyunk?* című produkcióban a humor és a szomorúság együtt van jelen, egészen szép pillanatokkal. A *Lassítani kéne* (Ványai Művészeti Csoport) már sokkal egyoldalúbb volt. Itt a fekete lányok mindent megtettek, hogy a fehéret elpusztítsák, a végén elég látványosan fel is húzták a magát megadó lányra a fekete pólót. Nagyon hatásos előadás volt, a gyerekeken látszott a képzettség. A rendezőt arra biztattuk, hogy próbáljon meg kicsi szépséget, emberséget becsempészni az előadásba. Nem gügyögni kell persze, de az ennyire negatív szemléletmód már-már a hihetlenség területére csúszik. Zsúritársam azt a pillanatot emelte ki, amikor a gonosz a játékmackó szétlépése előtt önkéntelenül is megöleli azt, én Csehovra próbáltam hivatkozni.

Sajnos a jó példa már megint hazafelé úton jutott eszembe: hogy igazán akkor támad kedvünk sírni, amikor Szonya azt mondja: „Élni fogunk, Ványa bácsi, (...) dolgozni fogunk másokért”. Még egy jelenséget meg kell említeni, amely más megyékben is megfigyelhető volt. Itt is akadt olyan egyházi iskolából jött produkció, amely bibliai történetet próbált kicsit maivá tenni. Nem is lenne feltétlenül baj, ha nem éreznénk a fenntartói elvárást a produkció témáján. (Arról nem is beszélve, hogy attól még nem kerül közelebb hozzánk a tékozló fiú története, ha különböző nagyvárosok repülőterei után egyszer csak a budapesti flaszteren találjuk a főszereplőt, aki a *Fedél nélkül* újságot próbálja árulni.) Mivel tömegesen kerülnek egyházi felügyelet alá az iskolák, meg kellene találni a módját, hogy a fenntartó értékrendjét ne ilyen kényszeresen kelljen bemutatni.

Achs Károly

Versek, mesék, színjátszósok...

Balassagyarmat, Mikszáth Kálmán Művelődési Központ, 2012. május 19.

A szekszárdi találkozót követő napon már Balassagyarmaton voltunk, ahol szintén tizenkét előadást láttunk. A hagyományosan szép és hangulatos szervezettségű találkozón ezúttal is sok ügyes színjátszóval találkoztunk.

Elsőként Andi színjátszósai léptek színre. Garamvölgyi Andrea ezúttal *77 magyar rémmese, avagy a butaság határtalan* címmel rendezte játékukat. A színpadra lépő játzók ügyesek, leleményes jelzések, jó gesztusok, ügyes szereplőmozgatás jellemzi a játékot. Fel-felcsillan az előadás humora is, bár néhol apró dramaturgiai lyukakat találunk. Jó a ritmus, általában rendben lévőnek találok a beszédhangsúlyokat, s szemlátomást élvezik a játékot nézők és játzók egyaránt.

A Futkározók Bátonyterenyéről érkeztek, *Így meg úgy* címmel szerkesztett játékot mutattak be (rendezte Mátraházi Tamás), sok illusztratív elemmel. Ha semmi más erénye nem lenne, akkor is örülnék a bemutatónak, hiszen legalább friss, jó verseket is megtanulnak a gyerekek. (El-elszorult a szívem a bemutató találkozón, sok esetben találkoztunk ugyanis olyan gyerekekkel, akik szemlátomást nehéz körülmények között élnek.) Ugyancsak Mátraházi Tamás vezeti a Rosszcsontok csapatát, akikkel szintén szerkesztett játékot hozott. A gyerekek sokat beszélnek kórusban (*Iciri-piciri mesék*), még nem vállalják az egyéni megszólalásokat, és nehezen igazodnak el a térben is. De nagy odaadásuk figyelemre méltó, és szemlátomást örömmel keresik a helyüket a színjátszók világában.

A MO-KA-SZÍN csoport Karancslapujtőről egy „igazi” színjátékot hozott el a bemutatóra. Hubay Miklós gyűjtését, *Varjú a varjúnak* címmel Kériné Gordos Angéla rendezte. A játzók bizonyára élvezték a jelmezes játékot, ám kiaknázatlan maradt sok-sok helyzet, elmaradtak a karakter-festések, a szituációkat nem elemezték pontosan. Nem volt viszont probléma a szereplőgárdával, hiszen öt derék legény, s ugyanennyi lány volt a színpadon. Irigylésre méltó.

A szécsényfalui Gyermeklánc *Lakodalom van* címmel népi játékot mutatott be, kissé bátortalan, de élő muzsikussal, énekessel, és igazán jókedvű kis vőfélyekkel. A játék és Homoki Marianna csoportvezető erénye, hogy a gyerekek számára szemlátomást ismerős hagyományokhoz nyúlt, és van esély rá, hogy a további munkák során a színpadi törvényszerűségeket is sikeresen alkalmazzák majd.

A Játékkuckó tagjai Magyarnándorról érkeztek, és Győrösiné Gyöngyösi Veronika vezetésével Kányádi Sándor verseiből állítottak össze élvezetes játékot. A *Küküllő-kalendárium* szívet melengető, értékes előadás, a farmerbe-színes pólóba öltözött gyerekek gyönyörűen játszanak néhány lepellel, többnyire szépen és értelmezetten mondják a költői szöveget. Hiányérzetet az eredményez, hogy a ritmus túlságosan egyforma, s van valami fátyol – talán a szövegektől megilletődöttség fátyla – az egész játékon. Erényei vitathatatlanok.

A szécsényi Fébé Társulat *Élet tanár úr* címen mutatott be előadást, Cs. Szerémy Andrea vezetésével, amelyet ők zenés irodalmi játékként aposztrofáltak. Talán a pódiumműsor lenne a pontosabb megnevezés. Egészen jó szövegek hangzanak el egyenetlen teljesítményű játzóktól, sok a bizonytalanság, no és a zenére való várakozás, amitől a ritmus szakadozott lesz. A kísérlet azonban figyelemre méltó.

Hasonlóképpen az a bátonyterenyei Vadmacskák előadásában a *Passiójáték*. Mátraházi Tamás rendezése mértéktartó, a jelmezek figyelemre méltóak. A bibliai történetet közvetítik, ám a kifejező szövegmondással és a helyzetek színházi kifejtésével adósok maradnak. Érezni azonban azt a szervező erőt, amely feltehetően ott van a csoport mögött, és jó látni, hogy egy település számára fontos előadást hoztak létre.

Tanító szándékúnak is nevezhetnénk az Alabástrom *Puncinello* című előadását. A salgótarjáni csoport Cs. Szerémy Andrea vezetésével a fiatalok számára érdekes és fontos kérdékről beszél: vajon hagyjuk-e,